

Činy Hospodinovy jsou velké: Velebné a důstojné je jeho dílo, jeho spravedlnost trvá navždy. Hospodin je milostivý, plný slitování. Seslal svému lidu vykoupení, ustanovil navěky svou smlouvu; svaté, bázeň budící je jeho jméno.

Počátek moudrosti je bát se Hospodina; velice jsou prozíraví všichni, kdo tak činí. Jeho chvála trvá navždy! (Ž 111)

Ex 13,17-22:

Když farao lid propustil, nevedl je Bůh cestou směřující do země Pelištejců, i když byla kratší. Bůh totiž řekl: „Aby lid nelitoval, když uvidí, že mu hrozí válka, a nevrátil se do Egypta.“ Proto Bůh vedl lid oklikou, cestou přes poušť k Rákosovému moři. Izraelci vytáhli z egyptské země rozdělení do bojových útvarů. Mojžíš vzal s sebou Josefovy kosti. Ten totiž zavázal Izraelce přísahou: „Až vás Bůh navštíví, vynesete odtud s sebou mé kosti.“ I vytáhli ze Sukótu a utábořili se v Étamu na pokrači pouště. Hospodin šel před nimi ve dne v sloupu oblakovém, a tak je cestou vedl, v noci ve sloupu ohnivém, a tak jim svítil, že mohli jít ve dne i v noci. Sloup oblakový se nevzdálil od lidu ve dne, ani sloup ohnivý v noci.

1 K 1,26-31:

Pohledte, bratří, koho si Bůh povolává: Není mezi vámi mnoho moudrých podle lidského soudu, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených; ale co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné; neurozené v očích světa a opovržené Bůh vyvolil, ano vyvolil to, co není, aby to, co jest, obrátil v nic - aby se tak žádný člověk nemohl vychloubat před Bohem. Vy však jste z Boží moci v Kristu Ježíši; on se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykoupením, jak je psáno: 'Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu'.

„Hospodin šel před nimi ve dne v sloupu oblakovém, a tak je cestou vedl, v noci ve sloupu ohnivém, a tak jim svítil, že mohli jít ve dne i v noci.“ Zní to krásně, to se jim to šlo. Bylo to tehdy, když se Boží lid vypravil na cestu do neznáma – to tenkrát vyvázli z otroctví a vydali se na dlouhou pouť do svobodné zaslíbené země. Nešli nejkratší cestou, nýbrž delší a složitější, a oni nevěděli proč. To jen čtenáři Bible se to dozvědí: "Aby lid nelitoval, když uvidí, že mu hrozí válka, a nevrátil se do Egypta." Proto cesta oklikou. Protože Bůh ty lidi znal a věděl, co od nich čekat. Taky že ano: „Což nebylo v Egyptě dost hrobů, že jsi nás odvedl, abychom zemřeli na poušti? Cos nám to udělal, že jsi nás vyvedl z Egypta?“ vyčítali zachránění poutníci Mojžíšovi, když zjistili, že jim na té pouti hrozí nebezpečí a že nebude krátká.

Není to kapitola z dějepisu, je to zas jeden biblický obrázek lidského putování životem. Doléhal na ně strach, ale pořád platilo to o tom oblakovém a ohnivém sloupu, který je vedl: Hospodin je neopustil.

Jsmo na životní cestě, jenže jak se na ní zorientovat? Za námi zůstal mocný vládce a jeho pravidla hry, před námi Boží země a její pravidla hry. Co je za námi, to známe. Něco tam bylo k nevydržení, něco se nám naopak líbilo. Lidi se mezi sebou neshodnou ani na tom, co už známe, natož aby se shodli a nebáli toho, co teprve přijde – vždyť ani nevíme, co a jaké to bude. Na začátku cesty jim bylo do zpěvu, pak je ten zpěv přešel, protože taková už je lidská nátura. Prý nás Hospodin provází a neopustí (tvrdí Mojžíš), jenže jak ve spleti událostí ten doprovod najít? Různá učení a náboženství vám poradí, jak si ho zajistit (třeba všelijakými životními povinnostmi s následnými tresty nebo odměnami). Po křesťansku je to jinak – tak, že víme, že je Bůh blízko. Jde stejnou cestou jako my, snáší to, co my, stejné smrti vydán, a přece na téže cestě do Boží země. Na téže cestě, která není snadno schůdná a je na ní hromada nebezpečí.

Minulost, kterou chcete opustit, se vás však jen tak nevzdá a pořád po vás bude chňapat (jak faraonovo vojsko, které jim bylo v patách). Zastánci rychlých řešení budou mít jasno, koho zavřít, koho vyhnat, ne-li zastřelit, aby už pak bylo dobře – jenže dědictví zlé minulosti se nikam zavřít ani vyhnat nedá a zaslíbená země se tím ani o píď nepřiblíží.

Jediné, co vás v těžkých chvílích může vést, je důvěra. Kdopak vám však uvěří, že se má v životě orientovat podle důvěry a naděje (podle jakéhosi oblakového sloupu, povím-li to slovy toho vyprávění)? Zlá minulost je nám v patách a nepřestává vystrkovat růžky. Do toho vánoční bombardování měst na Ukrajině, terorismus a zabíjení civilistů v Gaze, střelba v Praze a tak dál, jako bychom neměli dost osobního trápení a smutku. Kdopak by věřil, že má i při tomhle vsadit na důvěru a naději? A tak lidi spíš sčítají šrámy a boule, které cestou utržili, ukazují si je navzájem, sami sebe litujíce, a ve zlé předuše předvídají další boule a šrámy, sledují společné klopýtání a popisují je jako pochod od desíti k pěti. Jenže čtenáři Bible vědí, že šrámy, boule i posun od desíti k pěti i se vši bolestí a smutkem neznamenají ještě konec všemu. Tak jako v příběhu Ježíšově: Trpěl, byl ukřižován a umřel. Byla to hrůza (na tom není co zpochybnit), ale nějak se tím nekončí – ten příběh přece ještě pokračuje Boží mocí dál.

Z odstupu pár tisíc let nám to může přijít divné, že ten Boží doprovod nevnímali a neuměli se na něj spolehnout. Hodně lidí se však o dávná vyprávění nestará a divné jim přijde, že by takové spolehnutí mělo být k něčemu dobré zrovna dnes. Tak poslyšme, co k tomu podotknul apoštol Pavel jednomu dopisu: Od toho jste tu přece vy, aby to vám i druhým lidem bylo zřejmé a srozumitelné (to, že je vám Bůh přítomen, a dokonce blíže, než by se zdálo, a že v našem světě jedná). Od toho jste tu přece vy. Proto vás Bůh povolal.

Což se lehkou řekne, ale jak na to? Někteří nadšenci vyrukují s historikami, jací byli a co dělali, a že teď už jsou jiní a už to nedělají. Bůh se v těch historkách zpravidla krčí kdesi v koutě, protože hlavní roli obsadil lidský charakter. Anebo požehnání typu úspěch a prospěch, to aby víra vypadala jako něco, co se vyplatí. Semtam se i najde někdo, kdo sám sebe má přece jen za trochu lepšího, než jsou druzí (a dává jim to najevo). Náborová svědectví i sázka na příkladnost jsou vcelku pochopitelné pokusy, jak to lidem sdělit (i když o ně lidi obvykle nestojí), avšak apoštol zvolil úplně jiný postup: nemluví o sobě, nýbrž o těch druhých – ne já, ale vy jste dokladem Boží milosti a blízkosti, i když ani zdaleka nejste dokonalí.

Vy jste tu od toho, aby se vědělo, že je Pán Bůh přítomen. V zaslíbené zemi je otevřeno a vstupné je zapláceno. Všelijaké lidské zvyklosti obrátil Bůh vzhůru nohama, ale ne pro nic a za nic. Udělal to kvůli tomu, co připravil – a to, co připravil, je nesrovnatelně cennější, než za čím se svět obvykle honí. Různí bibličtí svědkové to pojmenovávají různě, Pavel tomu říkal “posvěcení a vykoupení v Kristu Ježíši”. To je cíl, k němuž vede sloup ohnivý a oblakový, jenž je přitom lidem nablízku. K tomuto vás – ničím výjimečné – Bůh vyvolil a vy jste toho dokladem a živým pozváním i pro druhé.

Těžko říct, jaké dny nás čekají: ale ať vám v nich určitě neschází Kristova milost, vždyť bez ní by náš život stál pevně leda jako dům na písku.

Těžko říct, čeho se kdy lekne a co nás rozesmútní: ať vás při tom vždycky podrží Boží láska, díky které nejsme sami ani ve smutku a trápeních.

Těžko říct, jaké úkoly nás kde čekají, kdo nás bude potřebovat a co je třeba udělat: ať vás vždycky vede přítomnost Ducha svatého - abyste neklesali pod tíhou zbytečných úkolů ani neúnosných břemen, ale abyste poznali a našli, co je dobré, Bohu milé, dokonalé, a obnovili tím svou mysl. Amen.